

Een slinger aan de tijd

Dampende darmen puilen uit de buik van het paard, doodse stilte sluipt over de randen van loopgraven, de baby krijst niet meer.

De bloeddoorlopen ogen van de oude klokkenmaker tranen door de optrekkende kruitdampen en speuren door de rook van de smeulende puinhopen naar tekenen van leven. 'Het is voorbij', denkt hij, "helemaal voorbij". Hij ziet het levenloze kind naast de verpletterde kinderfiets, de hordes kraaien en raven die lijken kaal pikken, een blauwe vinvis op de resten van de kerktoren en hoort de echo van het kanongebulder die eindeloos tussen de bergen heen en weer kaatst en de laatste kreet van de baby smoort.

Hij schudt zijn oude, moede hoofd. "Eens was ik heerser van de tijd, zette hem stil, vooruit, achteruit of weer in gang, nu ligt mijn werkplaats in puin"

In gedachten verzonken neemt hij de resten van het keukentrapje,
klimt naar de zon,
duwt hem terug,
van west naar oost,
van nacht naar dag,
van eind naar begin,
en
de baby begint zachtjes te huilen,
het kind krabbelt overeind en springt op haar kinderfiets,
het paard hinnikt,
de vinvis luidt de klokken,
de dampen trekken op
en de zon breekt door.

"Wat is tijd", denkt hij, "tijd, ach, geschuif met de zon, een tegengesteld draaien, een knipoog van de eeuwigheid naar zichzelf, een ogenblik zonder einde, zonder begin..." en hij omarmt de lucht en kust de wind.